

Darvasi László

NEM AKAR SEMMIT,
MERT OLYAN VIDÁM

Nem akart semmi
lenni abban a lélekben éppen, ami van.
Nem akart lenni
1 üveg befőtt se, 1 májkonzerv.
1 vagdalt. 1 pacal.
Mi legyen benne, egy
lélekben, mi akar lenni benne,
valami létigepihe mégis,
1 nemzetországterkép-rajzolat,
1 hős, 1 elveszett, senkié se lett ember. Senkit
nem kért. És föld és víz sem
kellett neki. Csak az elhagyott
jászol, talán. Esetleg. Elég se lett volna lenne az
üres szó tojáshéja, hogy itt voltak, de el se mentek,
egerek rágta szalma zizzen, jó.
A keresztgerendán köldökzsinór lóg, szellő.
Nem kívánta fűszál hajlását,
egy bolti kékszámlát, részeg
vidámparkot, Haydnt este tíz után.
Szép, csúnya, ezt sem. Igaz,
nem igaz, nem kellett. Nem
kereste, amit az időben meg ne lehetne
találni, mit, azt, ami az
időben nem az idő, hanem
ami a létezés többlete, egyedüliség
egy olyan senkié se hang,
és mégis az összesé.
(Az összes él,
aki halott.) Egy olyan, milyen kő,
például. Nincsen eldobva soha, nem

is lesz. (Nem is kell keresni, hogy legyen. Nem lesz meg soha, pedig ott van.) Mint egy olyan jajszó, olyan sípoló lélegzés, egy tegnapi régebbi házfal, moha zöldje rajta, gyík napozása, ssss.

Sárga úton lép egy valaki, aki egy ember, botlik. Sétál, nem akarja. Botlik, nem. Sétál, n. Magas ég fölötté, és vi rázó gaz a sárga út mentén, állatok csöndje, olyan lassan mozdul az élő hús, a vágóhídba, be lép valahonnan és valahová, kicsoda, senki hírnöke, senki szava, de nem hallgatás. Nem is akart menni se, nem nézte, hogy hal meg, születik a másik. Repülni, mint a pernye pilléje, ennyit sem akart neki a lelke. Istent se akarta, aki mégis vele volt, ha van, ha nincs, egy olyan, milyen, tevékeny, szorgos, gondoskodó, büntető lényt. Amikor dehogyis akarva találják ki egymást, mint a fényt a sötét, és sötét a fényt.

VIDÁM PETNEHÁZI BLUES

A petneházi klubdélutánon egy szmrú ló voltam és akartam lenni volna én. Esett, kedvesem, és hagyaték. Mintha az égi boltozat izzadó hájából hullna alá, annak a föntinek a zsírja, izzadságának harmata, istené, angyalé, megtelt idővel az őszi föld. Mintha volna még élni, lenni módozat

a szmrú ló híz ragot, jelet,
hogy szántana fogalmi rendet a földi arcba,
szántsa bele a gond magjait, én.

Hanem hogy ki volt, ki
ki hozta föl a... *ki hozta föl* a mélyebb részletekből,
a spájzból, a pince, a kamra, a kút, mondom, előásta a
z udvari cseresznyerepceholdvirágföldből, kerti humuszság
rétegéből, aki hurcolta, fölvarázsolta a vājlingot, azt.
Te kék ég, ott fenn, ne adj, ne mutass, ne küldj feleslegest.
1 millió sms hullócsillaga.
Csak összegyűljék, mi vigasz lehet.

Nem imádkozhat egy ló,
de esőt, könnyet iszik. (nem) (de)

Egy szmrú ló voltam és
hol volt a díszszoké, abrak, kőpapírolló, hol
volt a szalaglámpás istálló, a díszszömörécés futtató, hol v
olt a sors, hol az én petneházi klubdelutánom,
egy közeli templom kénédes lehelete, egy szálloda,
egy motel, otthonom hallja, arra van a vágóhíd, tessék,
egy szmrú ló vagyok, a zokém meg ta
lán bankba, bankba, bankba ment a mattrá kefélő öltönyében,
mily elegáns. Ilyen fényes kéken az esti szélben,
rézgálic arborétum, pávatoll boa.
Jó zokém lovaglóstorral csekket kitölt.

Meg az is, hogy van az égnek könyvtára,
va
n.

Az égre írta az összes betűt és mondatot,
olyan légkébe, estszürkébe fojtott történetnek lett
dokumentációja, a lovak, a múltó félfényben kéklő
nagyon szmrú lovaknak lett története, krónikája,
abrukknak enciklopédiája,

eltév egy lovas meséje

Országom egy nagy ki-ki
vágára mindig elég.
Országom én.
Országom, nem én, dehogy.
(Országom)

Szétbassza a naplementét a szép, mesés ménes
együttes. Lókolbász kapható itt, kérem.
Érdeklí? Kílója érdeemes meggondolásra.

Minden vagyunk, túhegy csillanása, vasszög, szerelem
egy univerz. Vagyunk az összes,
ki vájlingból oltja szomját, korty.
A világló csillag,
vitrintartozék, égbolt, boltozat, vitrin, korty,
az akváriumban lassú őshal kering tág u
szonnyal, a múlt, korty. Elolvassa is a
a, a, a papa, a, a, a mama,
a rokonság, még húzta az ekét,
a tyúkok cserepes itatója,
régi slag, ünnepek,
lovak, emberek ünnepei,
de ma már egy billentyűzet az élet,
egér.

Én meg csak egy ló lenni volna.

Olyan,
milyen,
valahogyan elbaktattam a petneházi klubba,
ott sok ilyen, milyen állatféle gyűlt össze, lovasok, zsokek, testőrség,
sehol senki, sehol se mindenki, zsokém a bankban, én meg a
szép szendvicset nézem,
büfém, mint partinagy,
lófoggal megharapni

tudom-e, tudok-e élni, lenni, volni,
csak megállni a boxban,
mint akit mindjárt szólít százezer egyszavával
a vág
ó
híd,
szia,
várunk,
pacikám, és ollé, ollé, és még egy távoli szó, hogy
korszakos. Mikor a szétszakadt ég milliárd darabjával
egyetlen vājlingba hull a vér, amit
ki hozott fel és honnan,
és hová,
ha aztán csak ide a petneházi klubba.
Ahol, mmmint látható, tényleg őrült nagy buli van.

Torzó